

Odomkni v sebe mágiu...

Holly Webbová

Dievča zo skla

Albatros

Dievča zo skla

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Holly Webbová

Dievča zo skla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

HollyWebbová

Dievča zo skla

Albatros

Holly Webb: Girl of Glass

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Text © Holly Webb 2017

Translation © Nikoleta Frantová, 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3615-2

ISBN e-knihy 978-80-566-3632-9 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3633-6 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3631-2 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

Eve a Bronovi, aby si spolu mali čo čítať.

PRVÁ KAPITOLA

MARIANA, POĎ ODTIAL VON!“
„Mariana sa previnilo zvrtila. Vo dverách dielne stála jej nevlastná matka a nahnevane na ňu volala. Zdržala sa. Mohla tušiť, že mama si jej neprítomnosť všimne. Náhlivo vykročila k dverám a za chrbtom počula tlmené posmešky učňov. Úchytkom sa obzrela cez plece, aby sa na Rafu a Giorgia zamračila, ale tí už zase usilovne prikladali do pece a nedívali sa na ňu.

„Prestaň mi utekať!“ zasyčala nevlastná matka, schytila Marianu za zápästie a ťahala ju preč.

„Čo si v tej dielni robilo, ty pochabé dievčisko?“

„Iba som sa pozerala,“ odvetila ticho Mariana. „Chcela som vidieť ocka. Nerobila som nič zlé.“

„Potrebujem, aby si mi pomáhala v obchode.“

„Zase mám utierať prach?“ vyhrkla Mariana a pokúsila sa vyslobodiť z macochinho zovretia. Vtom však v maminých očiach spozorovala záblesk hnevu a radšej sa poddala, aby nedostala zaucho.

„Ak nechceš utierať prach, môžeš za mňa ísť do mesta. Dám ti nákupný zoznam. Zájdi dole k člnom a nájdi niekoho, kto ťa odvezie.“

Mariana prikývla a potlačila vzdych. Vedela, že plavba po lagúne do Benátok bude príjemnejšia než hodiny utierania prachu a leštenia sklenených nádob a ozdôb vystavených vo výklade obchodu, no zároveň tušila, čo bude nákupný zoznam obsahovať. Ďalšie drahé a zbytočné kúzla. Ďalšie úžasné všeličky, o ktorých sa jej nevlastná matka dopočula na trhu. Ďalšie sľuby.

Nič určite nezaberie. Mariana a otec, prirodzene, stále dúfali. A nikdy by dúfať neprestali. Lenže kúzlam a všeliakom dávali len malú šancu, nevideli v nich viac než

iskierku nádeje, zatiaľ čo macocha skalopevne verila, že zaberú. Mariana tušila, že jej nevlastná matka verí všeličom iba preto, lebo nechce stratiť nádej. Keby pripustila, že Elizabetta možno nikdy nevyzdravie, zrútila by sa ako divadelná bábka, ktorej ktosi prerezal nitky.

Všetko sa začalo nenápadne – Eliza bola silné zdravé dieťa s medovohnedými kučierkami, sviežou pleťou a ružovými líčkami. Vyzerala ako drahá vosková bábička. Mariana mala v čase narodenia nevlastnej sestričky šesť rokov a drobné dievčatko zbožňovala rovnako ako jej nevlastná matka. Eliza nosila šaty ako pre princeznené. Sklársky podnik Galdiniovcov patrila medzi najlepšie na ostrove a Bianca Galdiniová si tak mohla dovoliť odievať dcérku do hodvábu a čipiek. Lenže Eliza začala ešte pred dovŕšením jedného roku chorľavieť. Jej utešene buclaté líčka chradli a hoci rástla, stále bola drobnejšia než ostatné deti, a trvalo jej dlhšie, kým sa naučila loziť a chodiť. Keď cupkala za ostatnými, dŕavovala ako lastovička, až kým sa nezdýchala. Mariana alebo niekto zo starších chlapcov potom Elizu vzal na ruky a vyložil si ju na chrbát, zatiaľ čo maličká chripla-vo výskala od radosti.

Teraz mala Eliza už štyri roky, ale cudzinec by pri letnom pohľade na ňu súdil, že je dvoj- či nanajvýš trojročným batolaťom. Keby sa však prizrel lepšie, všimol by si, akú má voskovo bledú pokožku, ako jej líčka pri utekaní za ostatnými deťmi zalieva zvláštna červeň a ako si vyčerpane tisne rúčky k hrudi. Väčšinu dní sa chúlila na pohovke v kúte obchodu a hrala sa s bábikami a sklenenými čačkami, ktoré jej vyrobil otec, aby sa mala s čím zabávať. Zákazníci utešenému dievčatku po vstupe do obchodu vždy venovali milý úsmev, no len čo začuli jeho chriplavý hlas a všimli si chudé prstíky, ktorými bábikám prečesávalo vlasy, znepokojene sa odvrátili.

„Čo mám kúpiť tentoraz?“ zahundrala Mariana. Jej nevlastná matka zdvihla pohľad od mešca a prísne sa na ňu zamračila. Mariana sklopila zrak a hlesla: „Chcela som sa opýtať, kam treba zájsť.“

„Môžem ísť s ňou?“

„Elizka! Myslela som si, že spíš!“ Bianca hodila mešec s mincami Mariane a ponáhľala sa do kúta obchodu ponaprávať jemné vlnené prikrývky, v ktorých bola jej dcéra zavinutá. „Odpočívaj, dcérenka. O chvíľu si zajesť

trochu polievky a potom ťa odnesiem von pozorovať čajky. Mariana ide do mesta zohnať liek, po ktorom sa ti bude ľahšie dýchať, miláčik.“

„Smiem ísť s ňou, prosím? Chcela by som sa ísť pozrieť do obchodov. Vezmeš ma so sebou, Mariana?“ Dievčatko sa načiahlo a vystrelo k Mariane ruky s tenučkými prstami.

Mariana sa naklonila ponad bočné operadlo pohovky a láskavo sa na sestričku usmiala. „Kiež by som ťa mohla vziať so sebou, moja milá. Lenže cesta do mesta bude pridlhá. Tuším, že ma doň bude musieť vziať Leo na svojom starom ošarpanom člne. Plavba potrvá najmenej hodinu a na vode je veľmi chladno. Počúvni mamu, odpočiň si a ja sa čoskoro vrátim a prinesiem liek.“

Eliza sa pokúsila vzpriamiť, akoby sa chystala namieťať, no zrazu sa jej z tváre vytratila všetka farba a obeliaseli jej pery. Zalapala po dychu a vrhla na sestru zlostný pohľad. „Ale povedz im, nech liek namiešajú tak, aby mal dobrú chuť! Ten posledný chutil príšerne. Pálil ma v hrdle.“

„Poviem,“ sľúbila Mariana.

„Tu máš,“ povedala Bianca a vtisla Mariane do dlane útržok papiera. „Chod' s tým do obchodu siňora Nessa na Námestí svätého Marka.“

Mariana prekvapene zhíkla – na Námestí svätého Marka stáli najdrahšie obchody v meste. Sklárskej dielni sa síce darilo, no Mariana s nevlastnou matkou napriek tomu na námestí nikdy nenakupovala. Bolo to miesto stvorené pre dvoranov, urodzených ľudí, ktorí nemuseli pracovať. Kúzlo z obchodu s mágiou na námestí iste stálo dvakrát toľko, čo kúzlo z akéhokoľvek iného obchodu.

„Zdá sa ti, že tvoja sestra nie je hodná lieku z obchodu na námestí?“ osopila sa na ňu nevlastná matka. Mariana rýchlo ustúpila.

„Ja som len...“

„Chod' už!“

Mariana si vzdychla a než sa pobrala preč, zamávala Elize na rozlúčku. Sestrička jej však neodmávala – mama okolo nej práve ovíjala prikrývky ešte tuhšie, a tak sa nespokojne mrvila. Mariana si po zadnom schodisku vybehla do izby po plášť s kapucňou a potom radšej vyšla na ulicu cez dvor za obchodom, aby ju nevlastná matka

znovu neokrikovala. Vedela, že Bianca ju kedysi mala rada. Kým bola Eliza zdravá, vychádzali spolu dobre a obe sa o dievčatko s láskou starali. Niekedy sa jej zdalo, že sú si s nevlastnou matkou ešte vždy blízke, najmä vtedy, keď sa Elize trochu prinavrátila sila, alebo po večeroch, keď pokojne spala na poschodí. Lenže len čo sa Elize začalo ťažko dýchať a nevládala sa ani zdvihnúť z pohovky, zdalo sa, že nevlastnú matku rozčuľuje každý Marianin krok. Akoby sa v duchu pýtala, prečo je jej nevlastná dcéra plná života, keď jej vlastná dcéra neprestajne chradne. Vnímala to ako veľkú nespravodlivosť. Mariana si uvedomovala, že mama s ňou v jednej miestnosti nevydrží bez hádok ani päť minút len preto, že sa veľmi strachuje o Elizu.

Vyklázla z malej bočnej uličky a zamierila ku kanálu lemovanému kotevnými stĺpikmi. K stĺpikom boli priviazané menšie lodky a člny a v niektorých driemali na slnku ich majitelia, do polovice tela prikrytí plátennými plachtami.

„Leo!“

Jedna z najmenších lodiek, krehko pôsobiaci čln priviazaný k práchnivejúcemu pňu, sa zrazu prudko rozhojda,

pretože chlapec, čo v nej driemal, sa náhle prebral. „Čo sa deje? Ach, to si len ty.“

Mariana si čupla ku kraju kanála. „Leo, odvezieš ma do mesta? Čo najbližšie k Námestiu svätého Marka. Viem, že je to odtiaľto ďaleko, ale pekne ťa prosím, aby si ma odviezol... Alebo mi aspoň porad', či by ma tam mohol odviezť niekto iný. Mama ma poslala do obchodu po nový liek.“

„Už zase?“ Chlapec vstal a zazíval. „Len pred pár dňami ťa predsa poslala do mesta hľadať akýsi amulet.“

Mariana sa zachmúrila. „Áno, už zase. Amulet nefungoval – a ani nemohol. Bol to len pekný fialový kamienok. Otcovi učni by hravo vyrobili presvedčivejší amulet zo sklenených črepov. Možno im aj navrhnem, aby to skúsili, nech si trochu privyrobia.“

„Chceš povedať, že ten amulet *vôbec nič* nerobil?“ Leo zvinul plátennú plachtu a odložil ju do priehradky pri prove člna. Rukou oprášil drsnú drevenú lavičku pred sebou a figliarsky sa Mariane uklonil.

„Keď ho mama vložila Elize do dlane, trochu sa zatrblietal,“ odvetila Mariana roztržito, kým nasadala do člna. „Ale to bolo všetko.“

„A čo na to povedala macocha? Nešli ste sa na amulet sťažovať tomu podvodníkovi, čo vám ho predal?“

Mariana pokrútila hlavou. „Vieš, aká je. Mágia ju desí. Nikdy by sa neodvážila ísť sťažovať. Namýšľa si, že všetky všeliaky naozaj účinkujú, len zatiaľ pre Elizu nenašla ten správny. Neprestane hľadať. Aj teraz si myslela, že amulet sa trblieta preto, lebo má nesmiernu čarovnú moc.“

„Hmm,“ zamrmal Leo. „Obyčajné rozžarovacie kúzlo. Rybári podobným kúzlom rozžarujú oči rybám, čo už nie sú práve najčerstvejšie. Ale ja to, samozrejme, nerobím,“ utrúsil, kým odväzoval čln od pňa.

Mariana prižmúrila oči a podozrievavo si ho premerala. „Nieže sa raz opovážiš predať takú rybu aj mne.“

„To by som si nedovolil,“ zahundral. „Kto tu komu robí láskavosť, siňorina?“

„Zaplatím ti!“

„Vôbec ťa o to nežiadam!“ odvrkol nahnevane a tvár mu zaliala červeň. Mariana si vzdychla a položila mu dlaň na ruku, v ktorej držal veslo.

„Prepáč. Nechcela som...“

Peniaze nemala spomínať. S Leom sa priatelila od malička, od príliš útleho veku na to, aby si uvedomovala,

že je dcérou vyhľadávaného sklára, ktorý svoje sklárske výrobky ozvlášťňuje a robí ešte drahšími tým, že do nich vdychuje mágiu. Leova mama bola vdova a seba aj syna živila opravovaním odevov, pričom okrem iných opravovala šaty aj Marianinej rodine. Odkedy Leo dostatočne zosilnel a dokázal ovládať otcov člň, každé ráno sa vyberal na ryby. Okrem člňa po otcovi zdedil aj trochu mágie, a tak ryby aj homáre lákal do sietí drobnými kúzľami. Úlovky predával, kde mohol, často do kuchýň veľkých benátskych palácov, lenže aj napriek zárobkom z rybárčenia bol stále oveľa chudobnejší než jeho malá priateľka, siňorina Galdiniová.

„Ako poďakovanie som ti priniesla medové cukríky,“ prehovorila po chvíli ticho Mariana a vytiahla cukríky z vrecka svojho plášťa. Leovi na sladkosti nezostávali peniaze, hoci ich mal oveľa radšej ako ona.

Od radosti sa mu rozžiarili oči a razom zabudol, že ho urazila. „Celé vrečko! To mi vydrží aj mesiac, Mariana!“ vyhrkol so širokým úsmevom. „Za vrečko cukríkov ťa odveziem, kam chceš. A ak budeš chcieť, potom ťa odveziem aj naspäť. Myslíš si, že sa pri zháňaní toho nového všelieku zdržíš?“

Mariana sa obzrela. „Ach... nie. Asi nie. Ale mame možno poviem, že som sa predsa len trochu zdržala, veď ma poznáš.“

„Neuverí ti. Hlavne ak sa budeš zase túlať mestom celé hodiny,“ odfrkol.

„Poviem jej, že mi liek museli namiešať. A možno to tak aj naozaj bude,“ odvetila Mariana a pokrčila plecami.

„Mám sa v meste s niekým stretnúť. Keď sa dotúlaš po umeleckých ateliéroch a obchodoch s maskami, vrátim sa po teba. Len sa nezamaž od farby, aby macocha hneď nezistila, kde si sa zdržala.“

„Vďaka za upozornenie, *mami*,“ utrúsila Mariana a s úsmevom zagúľala očami. V Benátkach žilo veľa maliarov, sochárov, výrobcov masiek a šperkárov. Na každom kroku sa nachádzal obchodík plný všakovakých umeleckých predmetov, vyrábaných ručne či za pomoci mágie. Mariana sa po nich rada potulovala. Mágia ju obklopovala aj doma v sklárskej dielni, ale tam sa nikdy nesmela dotknúť ani len sklárskej píšťaly. Jej otec bol staromódny. Dbal na tradície. A podľa tradícií bývali sklármi iba muži. Nech otca akokoľvek prosila, k výrobe skla ju nikdy nepustil. Mariana si

bola istá, že v sebe cíti mágiu, a túžila ju používať, no postupne si začínala uvedomovať, že na Murane jej to nikdy nebude dopriaťe.

Zvyšok cesty s Leom klebetili, Mariana sa nakláňala ponad bok člna a nazerala do hnedozelených hlbín lagúny. Popri člne plávali tiene rýb, ktoré z morského dna privolávala Leova nezvyčajná rybárska mágia. Mariana si všimala, ako Leo podchvíľou klopká prstami po veslách a posielala pomýlené rybky späť do bezpečia hlbín.

Čím boli bližšie, tým viac sa mesto ligotalo v lúčoch jesenného slnka. Z vody sa pred nimi postupne vynárali čoraz vyššie zdobené kupoly a veže a Mariana zatajovala dych. Murano bolo pekné, plné pestrofarebných domov a mól, pri ktorých sa pokojne pohojdávali loďky a člny, ale ani zďaleka nepôsobilo tak veľkolepo ako Benátky. Bývali na ňom hlavne sklári a rybári a v uliciach panovala priateľská a živá atmosféra. Mariana však zbožňovala ruch okolo veľkých palácov a kostolov obklopujúcich benátske kanály. Na každom rohu sa vynímali nádherné mramorové priečelia budov zdobené pozlátkou a rôznymi ornamentmi a za múrmi tancovala a hodovala šľachta

v nádherných šatách. Mesto vyzeralo ako z rozprávky a ešte aj špinavé bočné uličky mu dodávali akési zvláštne čaro.

Leo priviazal čln k dlhému mólu pred palácom dogaresy Olivie. „Domov sa budem vracat' ešte pred zotmením. Príd' sem včas,“ upozornil Marianu a pomohol jej vyjsť na mólo.

„Prídem,“ sľúbila. Prehodila si cez plecia plášť a náhlivo vykročila proti vetru, zatiaľ čo Leo sledoval, ako sa vzdáľuje.

Na útržku papiera sa písalo, že obchod siňora Nessa nájde na Námestí svätého Marka, ale presná adresa chýbala. Mariana stála uprostred obrovského námestia obrátená chrbtom ku katedrále a neisto nazerala do kolonády plnej obchodov. Z každej strany k nej doliehal šum. Námestie sa hemžilo šľachticmi a šľachtičkami, ktoré v toto slnečné popoludnie kráčali do kostola či paláca alebo sa vybrali len tak popromenádovať po meste v krásnych šatách.

Z jedného z klenutých vchodov zrazu vyletel krdel' drobných zlatých vtáčikov a obletel celé námestie. Mariana sa usmiala. Vtáčiky leteli k oblohe a veselo

štebotali, ale ich spev znel ako z iného sveta a Mariana si bola takmer istá, že ich ktosi vykúzlil. Keby sa príliš vzdialili od svojho pána, pravdepodobne by sa rozplynuli. Vtáčiky boli reklamou a z obdivných pohľadov a nadšeného šumu davu na námestí sa dalo usúdiť, že svoju úlohu plnili vynikajúco. Mariana začala kľučkovať pomedzi hlúčky ľudí a raziť si cestu ku klenutému kamennému vchodu, z ktorého vtáčiky vyleteli. Len čo sa ocitla pred krytým stĺporadím, na chvíľu sa zastavila a nasmelo doň nakukla. Nečakala, že ju premôže nervozita. Lieky už bola hľadať na najrôznejších miestach. Klenutý vchod do tohto obchodu však v porovnaní so slnkom zaliatym mramorom na námestí pôsobil akosi temne. Zvnútra sa šírila jemná pižmová vôňa mágie a zo šumiaceho davu k Mariane stále doliehal štebot zlatých vtáčikov. Zrazu ju začali svrbieť dlane a na čelo jej vystúpili kropaje studeného potu. Zúfalo túžila vojsť do obchodu – chcela sa pozrieť, čo sa v ňom predáva, a cítiť mágiu sálajúcu z magických predmetov. Zároveň sa však nedokázala pohnúť.

„Robíš to pre Elizu. Tentoraz liek možno zaberie,“ pripomenula si napokon šepky a vstúpila do tieňa kolonády.

Trochu ju striaslo. Cítila, ako mágia z kamenných múrov rozochvieva vzduch. Cítila, ako ju volá a ako čosi v jej vnútri chce na to volanie odpovedať. Takáto silná mágia by jej sestričku iste mohla uzdraviť.

Pod chladným klenutým oblúkom sa na Marianino prekvapenie nachádzal obchod podobný otcovmu obchodu so sklom. Na radoch políc sa vynímali sklenené fľaštičky a zazátkované porcelánové nádoby. Tento obchod však zároveň trochu pripomínal aj predajňu potravín, do ktorej občas chodievala s nevlastnou matkou. Steny totiž lemovali akési vrecia. Mariana síce tušila, že vrecia nie sú naplnené ryžou ani suchou fazuľou, no jednako začala strácať nádej. Napokon to bol predsa len obyčajný obchod. Podnik na zarábanie peňazí. Všetky kúzla z neho boli iste iba pekné zbytočnosti, aké jej nevlastná matka nakúpila v iných obchodoch.

„Prosím, siňorina?“

Mariana sa od ľaku strhla. Vôbec muža nevidela prichádzať. Zdalo sa, akoby sa zrazu len tak vynoril z tmavých závesov v zadnej časti obchodu. Rýchlo sa uklonila – pomyslela si totiž, že slušnosťou nič nepokazí, hoci tušila, že muž jej nebude vedieť pomôcť.

„A možno budem.“

Mariana vyvalila oči a zarazene pootvorila ústa. Vzápätí ich rýchlo zavrela a nahnevane sa zamračila. „Čítať cudzie myšlienky je rovnako neslušné, ako počúvať cudzie rozhovory,“ vyhlásila odmerane.

„Som presvedčený, že práve preto cudzie rozhovory náročky *nikdy* nepočúvaš,“ odvetil starec s úsmevom. „Lenže občas sa stane, že človek niečo začuje, aj keď nechce, siňorina. Skús si napríklad predstaviť, že by sa tvoji rodičia hádali priamo pred tvojou izbou.“

„Ale ja som predsa...“

„Ver mi, že tvoje myšlienky boli neobyčajne hlučné, moja milá.“

„Ach...“ hlesla Mariana a kradmo si starca premerala, stále na ňu pôsobil podozrivo. No ak dokázal čítať myšlienky, jeho mágia bola v niečom určite skutočná. Možno až taká skutočná a silná, ako si predstavovala pred vstupom do obchodu, a jeho kúzla budú účinnejšie než iné. Mariana sa opäť uklonila, chcela začať odznova. „Dobrý deň, siňor. Posiela ma za vami nevlastná matka, aby som sa opýtala, či nemáte elixír, ktorý by vyliečil moju